

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 103:

Forslag til folketingsbeslutning om nedbringelse af sagsbehandlingstiden i Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser.

Af Morten Bødskov (S) m.fl.
(Fremsat 28/2 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra Socialdemokraterne går ud på at pålægge regeringen at tage initiativer, som sikrer, at sagsbehandlingstiden i erstatningsnævnet pr. 1. januar 2004 er nedbragt til under 2 måneder.

Jeg vil gerne starte med at takke forslagsstillerne for denne her mulighed, vi har her i dag i Folketingssalen for at drøfte erstatningsnævnets virksomhed, og jeg tror, vi alle kan være enige om, at det ikke er acceptabelt, når der før i tiden er gået op til 7 måneder, fra en ansøgning om erstatning blev afleveret i nævnet, og til nævnet begyndte at behandle sagen. Derfor vil jeg også gerne slå fast med det samme, at regeringen er helt enig i forslagsstillernes udgangspunkt, nemlig at sagsbehandlingstiden i erstatningsnævnet skal nedbringes.

I begrundelsen for beslutningsforslaget nævner forslagsstillerne, at der ikke er overensstemmelse mellem det, regeringen siger, nemlig at sagsbehandlingstiderne skal ned, og det regeringen gør. Uoverensstemmelsen opstår efter forslagsstillernes opfattelse, fordi regeringen gennemfører en mindre reduktion af bevillingerne til erstatningsnævnet, og forslagsstillerne ønsker

derfor, at »...hjælpe regeringen til harmoni mellem retorik og politik.«

Selv om jeg selvfølgelig takker mange gange for den venlige omtanke for regeringens ve og vel, er jeg nu alligevel nødt til at melde hus forbi. Sagen er nemlig den, at der er fuld overensstemmelse mellem vores ord og vores handlinger. Realiteten er, at nævnets nuværende sagspukkel blev opbygget for nogle år siden, faktisk mens forslagsstillerne havde regeringsmagten.

Liggetiden, dvs. den tid, der går, fra en sag modtages i nævnets sekretariat, til sagsbehandling påbegyndes, steg nemlig fra ca. 2 måneder ved udgangen af 1995 til 6 måneder ved udgangen af 2001. I samme periode steg bevillingerne, men det gav sig altså ikke udslag i lavere sagsbehandlingstid. Sådan var situationen ved regeringsskiftet.

Den stigende sagsbehandlingstid fortsatte frem til forsommeren 2002, hvor der gik hele 7 måneder, fra nævnet modtog en sag, til man gik i gang med at behandle den. Det er naturligvis alt, alt for lang tid og helt uacceptabelt for voldsopfrene. Derfor har nævnet også iværksat en række målrettede initiativer, der har reduceret liggetiden, således at den nu udgør ca. 5 måneder. Det er første gang i perioden fra 1995, at der har været et sådant fald. Før var det sådan, at sagerne år efter år lå i længere og længere tid, før de blev behandlet, men det mønster er altså brudt nu. Der ligger færre sager og venter på at blive behandlet nu, end der gjorde, da regeringen kom til, og jeg kan derfor med sindsro sige, at der er fuld overensstemmelse mellem det, regeringen siger, og det, regeringen gør.

Jeg er som nævnt glad for den opbakning til erstatningsnævnets arbejde, som forslaget er udtryk for, og jeg har ikke noget ønske om at pege fingre ad det. Men jeg synes egentlig, det ville klæde forslagsstillerne at kvittere for den indsats, der er blevet gjort for at høvle ned på bunken af gamle sager, i stedet for at fremstille det som et problem, der er opstået på grund af regeringens besparelser, for det stiller tingene helt på hovedet. Tallene taler for sig selv.

Når det så er sagt, vil jeg også sige, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at der skal ske en yderligere reduktion af nævnets sagsbehandlingstid. Det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende, selv om det er en fremgang, at der stadig går nu 5 måneder, fra en sag modtages i nævnet, og til sagsbehandlingen påbegyndes.

Der, hvor vandene skiller, er, når det kommer til valget af det middel, der skal bruges til at nå